

23 Δεκεμβρίου 2014

Θέλω να γιορτάσω Χριστούγεννα με το Χριστό.

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Θέλω να γιορτάσω Χριστούγεννα με το Χριστό

Πρωτοπρ. Νικολάου Χριστοδούλου

Αν ερωτηθεί ο σημερινός άνθρωπος «τι είναι Εκκλησία», το βέβαιο είναι ότι θα αναπτύξει διάφορες φιλοσοφικές θεωρίες, σίγουρα θα αναφερθεί αρνητικά στους κληρικούς και την Ιεραρχία, αλλά ελάχιστοι θα την ταυτίσουν με το «Θεός ενηθρώπησεν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν». Παρά ταύτα, η Εκκλησία αρχίζει από εδώ! Και αυτή τη μεγάλη αλήθεια μας θυμίζουν κάθε φορά τα Χριστούγεννα. Τα Χριστούγεννα, που από τα πρώτα παιδικά μας χρόνια μάθαμε να προσμένουμε με την πιο γλυκιά λαχτάρα σαν την γιορτή της χαράς και της αγάπης. Τα Χριστούγεννα, με το μοναδικό και ανεπανάληπτο μήνυμα της θεϊκής ευλογίας για τον άνθρωπο, ένα μήνυμα που δυστυχώς έχει θαφτεί για καλά κάτω από τα βαριά γιορτινά ντεκόρ.

Ο Πανάγαθος Θεός, από άπειρη αγάπη, μας πρόσφερε το πιο πολύτιμο δώρο: την ενανθρώπιση του Μονογενούς του Υιού. Δεν μας έστειλε κάποιο άγγελο ή οποιοδήποτε άλλο ενάρετο και άγιο άνθρωπο, αλλά τον ίδιο τον Υιό του. «Θεός εφανερώθη εν σαρκί», ομολογεί ο Απ. Παύλος. «Ἐκκλινεν ουρανοῦς και εκατέβη»

στη γη ο Θεός για να υψωθεί ο άνθρωπος μέχρι τον Θεό. Το κοσμοσωτήριο αυτό γεγονός, που έλαβε χώρα πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, δεν αποτελεί απλή ανάμνηση, βιώνεται αληθινά κάθε φορά στο εδώ και το τώρα, όχι με τις επίκαιρες και εμπορικές διακοσμήσεις, αλλά μυστηριακά, μέσα στην Εκκλησία.

«Θέλω να γιορτάσω Χριστούγεννα», έγραφε κάποιος, «μα όχι σαν τον κόσμο τον πολύ, με ρεβεγιόν και τουαλέτες και χριστουγεννιάτικα στολίδια. Μακριά από τους στολισμένους δρόμους και τις βιτρίνες τις γιορτινές. Χωρίς πολύχρωμα λαμπιόνια, πλαστικά δεντράκια και γιρλάντες λαμπερές. Χωρίς φανταχτερά μπαλόνια, ψεύτικη φάτνη, με όλα τα πρόσωπα της γέννησης χάρτινα, χρωματιστά. Αυτά τα χόρτασε το μάτι, χωρίς να αγγίξουν όμως την καρδιά». Και συμπλήρωνε, «θέλω να γιορτάσω Χριστούγεννα, με τον Χριστό».

Τα λόγια αυτά εκφράζουν τον βαθύ πόθο κάθε ψυχής που εν επιγνώσει, ή ανεπίγνωστα πολλές φορές, αναζητεί νόημα ζωής. Σε ένα κόσμο, όπου κυριαρχεί «η αρπαγή, ο δόλος, η ιδιοτέλεια», για να θυμηθούμε τον Γ. Σεφέρη, ο άνθρωπος ψάχνει απεγνωσμένα την αλήθεια για να αντισταθμίσει το ψέμα που πλεόνασε, το φως για να διαλύσει το σκοτάδι που τον κυκλώνει. Σε αυτή την αναζήτηση είναι φορές που αισθάνεται απελπιστικά μόνος. Ποτέ άλλοτε ο σύγχρονος άνθρωπος δεν βίωσε τόσο τραγικά την αποξένωση και την απομόνωση από τον Θεό και το συνάνθρωπό του. «Ποτέ άλλοτε», όπως έχει γραφεί, «οι στέγες των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά και οι καρδιές τόσο μακριά»! Όσο μένουμε ερμητικά κλειστοί στην αυτάρκεια ή στην απομόνωσή μας και δεν ομολογούμε τη φτώχεια και την αμαρτωλότητά μας, είναι αδύνατο να μας επισκεφθεί η χάρη του Θεού, είναι αδύνατο να λάμψει στο πρόσωπο και στην καρδιά μας το φως που άστραψε στην ταπεινή Βηθλεέμ τη νύχτα της θείας γέννησης. Μοιάζουμε με τα βιτρώ που στολίζουν τους δυτικούς καθεδρικούς ναούς και τα οποία χωρίς το φως της ημέρας είναι σκοτεινά και άχαρα. Χρειάζεται να τα διαπεράσει το ζωηρό φως του ήλιου για να μας αποκαλύψουν τις υπέροχες σκηνές που ο καλλιτέχνης απεικόνισε με τα κομματάκια του χρωματιστού γυαλιού.

Σύμφωνα με την εμπειρία της Εκκλησίας μας, ο Θεός είναι Θεός επειδή είναι Πατέρας. Ο Υιός με την ενανθρώπησή του φανέρωσε σε μας τον Προσωπικό Θεό ως Πατέρα και ως Αγάπη. Αν ο Θεός είναι Θεός επειδή είναι Παντοδύναμος και ο άνθρωπος μπροστά του μικρός και αδύναμος, τότε το χάσμα θα ήταν τεράστιο και ανυπέρβλητο. Η ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού και η φανέρωση της θείας Αγάπης ακριβώς γεφυρώνει κάθε χάσμα και απόσταση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Διατηρώντας ο άνθρωπος κοινωνία με τον Χριστό παίρνει κουράγιο και δεν απελπίζεται. Στη σχέση μας με τον Χριστό παύουμε να μηδενίζουμε τον εαυτό μας και μηδενίζεται η φιλαυτία μας. Και μέσα από απίστευτες μικρολεπτομέρειες,

όταν μας κυκλώνουν οι δυσκολίες και νομίζουμε ότι είναι απών, ο Χριστός είναι δίπλα μας, αθόρυβα και διακριτικά, όπως ήταν η πρώτη του παρουσία στο σπήλαιο της Βηθλεέμ!

Τα Χριστούγεννα έρχονται κάθε χρόνο για να ζωντανεύουν στη μνήμη μας και στην καρδιά μας μεγάλες αλήθειες. Ας μην αφήνουμε τη συνήθεια, το κοσμικό φρόνημα ή τις βιοτικές μέριμνες να μας κάνουν να ξεχνούμε. Για να μπορούμε να ζούμε συνέχεια, γνήσια και εκκλησιαστικά το γεγονός της ενανθρώπισης του Χριστού.

Πηγή: isagiastriados.com